

UR ETA ELAIAREN ABENTURA

Bazen behin, herri txiki bat, Otxandio izenekoa. Otxandiok, biztanle gutxi zituen, eta biztanle horietako batek Elaia zuen izena. Elaiak 10 urte zituen, ile marroia zuen, begi berdeak eta txakur txiki polit bat zeukan. Txakurrak Ur izena zuen eta guztiz txuria zen. Elaiaren lagunik onena Ur zen eta leku guztietara beti elkar joaten ziren.

Egun batean, Elaiak, Ur, eta bere gurasoak mendira eguna pasatzera joan ziren. 10:00ak inguru etxetik irten eta mendirantz abiatu ziren. Plana Anboto mendira igotzea zen eta poliki-poliki mendia igotzen hasi ziren. Ordu pare bat aritu ziren mendia igotzen eta gailurreraino ailegatu zirenean harrিতa gelditu ziren, ikuspegi harrigarriak zeudelako. Nekatuta zeuden mendi oso altua igo baitzuten. Ur mingaina kanpoan zeukan leporaino igo zenean, egarri jota zegoelako, horregatik Elaiak basorantz eraman zuen ura aurkitzeko asmoarekin. Minutu pare batzuk eta gero, ordea, dena iluntzen hasi zen. Ekaitza zetorrela konturatu ziren, eta azkarrago hasi ziren ibiltzen ura aurkitzeko eta gurasoekin lehenbailehen elkartzeko.

Lurra oso zikina zegoen, lokatz pila zegoelako. Oso zaila zen ibiltzea, lokatzak arropa guztia zikintzen zuen eta Elaiak Ur eskuetan hartu zuen honen hankak ez zikintzeko. Zerua ilunago jartzen hasi zen ekaitz-hodei gris haundi batzuekin. Elaiak eta Urek azkenean ibai txiki bat aurkitu zuten. Oso polita zen, txikia, loreak inguruan zituen, adar asko lurrean zeuden...

Elaiak, Ur lurrean laga zuen ura edan zezan. Ur ura edaten zegoen bitartean, Elaiak zarata batzuk entzun zituen bere inguruan. Ur berriro eskuetan hartu eta ahotsak nondik zetozen ikustera joan ziren. Elaiak nahiko beldurtuta zegoen, inor ez zuelako ikusten, bakarrik ahotsak entzuten zituelako. Oraingoan gehiago entzuten zituen eta urrunean zeozer mugitzen ikusi zuen. Poliki-poliki gerturatzen hasi ziren. Orduan, adarren artean, ibaiaren bazter batean zeozer asko mugitzen ikusi zuen. Hasieran Elaiak arrain bat harrapatuta zegoela pentsatu zuen, baina zer zen ikusterakoan... Lamia bat zela konturatu zen!! Elaia ezin sinisturik zegoen, eta nahi gabe Ur lurrera bota zuen. Ur lamiarengana joan zen eta lamia usnatzen hasi zen. Lamia oso beldurtuta zegoen eta irteten saiatu zen baina ez zuen lortu.

– Kaixo...Elaia naiz, zuk nola duzu izena? – galdetu zion Elaiak.

Lamiak ez zion erantzun, bere eskuekin saiatu zen behin eta berriz adar hoiak kentzen eta azkenik oso beldurtuta erantzun zion:

– Nik...nik...Alinda dut izena eta ur hauetan bizi naiz – erantzun zion lamiak.

– Kaixo Alinda, pozten naiz zu ezagutzeaz. Arazoren bat daukazu? – galdetu zion berriz Elaiak.

– Bai, harrapatuta nago eta ez dakit hemendik nola irten – erantzun zion lamiak.

– Lasai! Guk lagunduko dizugu, ezta Ur? – galdetu zion Uri poz-pozik.

– Guau!! – oihukatu zuen Urek.

Elaia bere txakurraren laguntzaz adarrak poliki-poliki kentzen hasi zen, lamiari minik ez egiteko. Txakurrak ahoarekin hostoak kentzen hasi zen lamiaren ileetatik: bitartean Elaiak adar asko botatzen zituen ibaiaren ondoko belarrera. Azkenean, bakarrik adar bat kentzeko geratzen zen. Adarra oso handia zen eta Elaiari asko kostatu zitzaion kentzea. Ur, oso txikia zenez, ez zuen asko lagundu baina, beno, ahal zuena egin zuen. Azkenerako lortu zuten adarra kentzea lamiaren gainetik. Lamia oso pozik jarri zen.

– Eskerrik asko Elaia – esan zion Alinda lamiak poz-pezik.

– Ez horregatik, orain lasai joan zaitezke eta ondo pasa ur azpitik – erantzun zion Elaiak irribarre batekin.

Lamiak irribarre bat bueltatu zion eta ur azpitik, beraien ondotik desagertu zen. Elaia pozik zorutzen zegoen lamia bat ezagutu eta lagundu ziolako.

Elaia oso nekatuta zegoen eta harri batean eseri zen pixka bat deskantsatzeko eta eskumaruntz begiratu zuenean, Ur nahi gabe labandu eta ibaira jausten ikusi zuen.

– Guau, guau!! – oihukatu zuen Urek oso beldurtuta.

Elaia ibai ertzetik korrika hasi zen Ur ibaian zegoela ikusterakoan. Ibaiaren korronea oso azkar zihoan eta berarekin Ur ere bai. Gainera, momentu horretan bertan euri zaparrada itzela hasi zuen. Lurra berehala zegoen lokatzez beteta.

– Lasai Ur, oraintxe aterako zaitut uretatik – esan zion Elaiak negar zotinka.

Ur ibaian behera segitzen zuen, gelditu barik, ur-korrente bortitzengatik. Elaiak ezin zuen korrika gehiago egin, hainbeste korrika egin zuen ezin zela mugitu ere egin.

– Lasai Ur!! – esan zuen Elaiak eskuarekin bere txakurra seinalatuz.

Bat-batean, Elaiaren ondotik lasterka zihoan zeozer, oso handia, oso azkar pasa zen. Elaia oso harrিতuta gelditu zen, baina ez zuen izan denborarik zer zen ikusteko eta han bertan begiak itxi zituen eta hor gelditu zen, ezer egin gabe. Bitartean, Urek ibaian segitzen zuen eta izaki handi hori urperatu zen eta Ur erreskatatu zuen. Urek zauri batzuk zituen ibaian behera zihoala egindakoak.

Elaia lurtean etzanda zegoen, erabat bustita euriaren-gatik, eta guztiz akituta, begiak itxita zituen. Ur metro batzuetara zegoen. Ondoan, ibai barruan, lehengo lamia agertu zen, Alinda. Lamiak Elaia poliki-poliki hartu zuen ibaiko harriekin ez jotzeko. Uretatik, bere burua busti gabe, izaki misteriotsu hori eta Ur zeuden tokira eraman zuen. Ur, Elaia ikusterakoan zaunkaka hasi zen, beti egiten zuen moduan, baina Elaia ez zen esnatu. Lamiak izaki misteriotsuari Elaia eman zion, baina lehenengo lamiak eskuan musu bat eman zion irribarre batekin. Gero izaki horri eman eta honek Elaia eskuetan hartu zuen.

– Elaia ondo zaindu – agindu zion lamiak.

– Zu lasai, ondo egongo da – erantzun zion izakia misteriotsuak.

Izakiak Elaia beraren eskuetan zeraman, eta txakurra aldiz bere lepoan. Kobazulo batera iritsi zirenean, hain zuzen izakiaren etxera, Elaia bere ohean laga zuen, oraindik konortea galduta eta Urekin batera, sukaldera gauzaren bat jatera joan ziren. Minutu pare bat pasata, zorionez Elaia esnatu zen. Poliki-poliki begiak zabaltzen hasi zen.

– Non nago? Eta Ur? Nor zara zu? – galdetu zion Elaiak izakiari.

Ur Elaia esna ikusterakoan, korrika batean Elaiaren gainera abiatu zen, eta biok besarkatu egin ziren. Elaiak bi musu eman zizkion txakurrari oso pozik.

– Kaixo, zer moduz zaude? – galdetu zion izakiak.

– Zu...zu Basajaun zara, ezta? – galdetu zion Elaiak ahoa zabalka.

– Bai, ni Basajaun naiz – erantzun zion izakiak.

– Eta zergatik gaude ni eta nere txakurra zurekin? – galdetu zion Elaiak ezer ez zuelako ulertzen.

– Beno...ni basoaren zaintzaria naiz eta zure txakurra ibaian behera ikusi nuenean, korrika abiatu nintzen zure txakurra erreskatatzeko asmoz ez zedin ito. Alinda lamiak, aldiz, zu ikusi zituen zorabiatuta, bere eskuetan hartu zituen eta nerengana ekarri sendatzeko. Nik orain gauden tokira ekarri zaitut, nire etxera – erantzun zion Basajaunek.

– Ba, mila esker, Basajaun – esan zion Elaiak.

– Plazer handiz egiten dut!! – erantzun zion Basajaunek irribarre batekin.

– Orain eramango diguzu gure gurasoengana? Kezkatuta egongo dira honezkero – erregutu zion Elaiak.

– Bai, noski, baina ahal duzu gure sekretua gorde? Ez dugu nahi inork jakitea hemen bizi garenik, eta sekretua gordetzen baduzu...zure etxera iristen zarenean, sorpresa bat aurkituko duzu! – esan zion Basajaunek.

– Noski, zuen sekretua esku onetan dago! – erantzun zion Elaiak irribarre batekin.

Orduan, Basajaunek, Elaia eta bere txakurra esku handietan hartu zituen eta bakoitza bere sorbalda banatan jarrita basoan zehar abiatu zen. Basoa amaitu zenean, Ur eta Elaia lurrera jaitsi zituen eta hirurok besarkatu ziren.

– Laster arte Basajaun, mila esker zure laguntzagatik eta asko zaindu – esan zion Elaiak masailean musu bat ematen zion bitartean.

– Laster arte, Elaia – erantzun zion Basajaunek Elaia besarkatuz.

Gero Basajaun zuhaitz handi batean ezkutatu zen, eta Ur eta Elaia buelta eman eta beraien gurasoengana abiatu ziren. Ailegatu zirenean denok besarkatu egin ziren.

– Laztana, non sartu zara hainbeste denboraz? – galdetu zion bere amak besarkatzen zuen bitartean.

– Lasai ama, Ur eta biok kobazulo batean gelditu ginen euri hasi zuelako, eta atertu zuenean zuengana abiatu ginen – esan zion Elaiak.

Gero Elaiak Basajaun ikusi zuen urunean eta biok batera irribarre egin zuten agurtzeko. Ondoren, Basajaun buelta eman eta poz-pezik basoko ilunpean desagertu zen.

Elaia etxera iristeko irrikaz zegoen, Basajaunek esan zion sorpresa zein zen jakiteko. Azkenean, bere gelan sartu zenean, ohar bat aurkitu zuen kutxa txiki baten ondoan, eta oharrak hau esaten zuen:

*Kaixo Elaia, zure jokabide eredu garria saritzeko, egun batean uretan berriro arriskuan zaudenean bakarrik erabili dezakezun botere handia ematen dizugu. Hori gertatzen bada, jan ezazu kutxan dagoen goxokia eta lamia bihurtuko zara, salbu egon arte!!
Basajaun eta Alinda.*

Elaia oso pozik jarri zen oharra ikusterakoan, eta gaurko abentura ahaztezina beti nerekin eramango dut, eta espero Basajaun eta Alinda gure hurrengo abenturan berriz ikustea – Ezta Ur? – Oihukatu zuen Elaiak.

– GUAU! – erantzun zuen Urek.

Kaiet Heis